

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΛΕ ΦΟΡ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

(‘Αληθινή Ιστορία)

Ε λίγη απόσταση από τα σύνορα του Καναδά και των ‘Ηνωμένων Πολιτειών, είχε εγκαταστασθή, εδώ και δεκαπέντε χρόνια, ένας άνθρωπος που είχε φτάσει από τα περίχωρα του Σικάγου. ‘Ηταν χήρος κ’ είχε μαζί του την κόρη του, μία ψηλή νέα κοπέλα που την έλεγαν ‘Αραμπέλλα. Αυτή φρόντιζε για το σπίτι και αυτή ανέτρεφε τα δύο αδελφάκια της που ‘ησαν πολύ μικρότερα της.

‘Η ‘Αραμπέλλα ήταν ένα γοητευτικό πλάσμα, μόλις δεκαοχτώ χρόνων, με πλούσια εβένινα μαλλιά, με μάτια όμοια σαν διαμάντια μαύρα, με στόμα που έμοιαζε με γινομένο φρούτο.

Μόλις ο Τσαρλς Πάρκλετ — έτσι έλεγαν τον πατέρα της ‘Αραμπέλλας — εγκαταστάθηκε σ’ αυτήν την γωνία του Καναδά, δέχτηκε την επίσκεψη δλων, δσαν κατοικούσαν σ’ απόσταση δεκαπέντε λευγών γύρω, που ‘ηθελαν να δούν τι είδους άνθρωπος ‘ηταν ο καινούργιος τους γείτονας.

Κτηματίες, κτηνοτρόφοι, ξυλοκόποι, δλοι γοητευθέντες άμεσα από την όμορφη της νέας κοπέλλας, τόσο που δέν ‘ηξεσαν πώς να εκφράσουν τον ένθουσιασμό τους.

Μόνο ένας από τους έπισκεπτες, ο Τζων Μπόρντελ, δέν είπε τίποτε, άν και ‘η όμορφη της νέας του είχε κάνει μεγαλύτερη ίσως έντύπωση απ’ όση έκανε στους άλλους... Μά δέν μίλησε, γιατί δέν ‘ηθελε να δείξει τίποτε... ‘Από μέσα του όμως έλεγε ότι άν καταρβωνε να παντρευθώνη την ‘Αραμπέλλα, ‘η όποια, εκτός της όμορφιάς της, είχε και μεγάλη προίκα, θά έκανε μία πρώτη τάξεως δουλειά.

‘Εξαφνα όμως στάθηκε, καταταραχμένος από το άλλοδατο θέαμα που παρουσιάστηκε μπροστά του.

‘Ο Πάρκλετ κοίτονταν εξαπλωμένως καταγής πλάι σε μία τεράστια θελανιδιά που με το τσεκούρι του είχε ριζέει κάτω.

Πώς να μιλώνη όμως γι’ αυτό στον πατέρα της τη στιγμή που ο ίδιος ‘ηταν άπενταρως και ξενοδούλευε; Μά, δέν απέλλιστηκε κι’ απόφασισε να ένευρήσει με πονηριά κι’ επιδειξιότητα...

Πέρασαν μερικές μέρες... ‘Ενα πρωί, ο Μπόρντελ, καθώς τραβούσε κοντά στο ύποστατικό του Πάρκλετ, άκουσε έξασαν δυνατές φωνές μέσα από τα βάθη ενός σιδενδρου...

‘Ανεγνώρισε άμεσαως τη φωνή του ίδιου του Πάρκλετ κι’ έτρεξε, χωρίς να χάσει στιγμή προς το μέρος στο όποιο άντηχούσαν ‘η κραυγές.

Στην αρχή, ο Μπόρντελ νόμισε ότι ο Πάρκλετ δέν είχε προφασεί να τραβήχθω έγκαιρως κι’ ότι το πελώριο δένδρο, πέφτοντας κάτω, τον είχε χτυπήσει...

Μά βήγχε άμεσαως από την πλάνη του.

— ‘Α! καλέ μου γείτονα! φάναε ο Πάρκλετ θλέποντας τον Μπόρντελ να προβάλλη απ’ το σιδεντρο. Εύλογημένος να είνε ο Θεός που σε στέλλειν!...

— Νά, την ώρα που το καταραμένο αυτό δένδρο εοχιζα με το πρόνιο μου, σε κάποια στιγμή έχωσα το χέρι μου μέσα στο άνοιγμα που είχα κάνει. Μά άμεσαως το δέντρο εσοφισε πάλι και το χέρι μου πιάστηκε — όπως θλέπειν — σαν σε παγίδα... Του κάκου προσπάθησα να το τραβήξω... Τό σφιέμο του δένδρου είνε τόσο, ώστε κοντεύει να μου λυώση τα φτωγά μου δάχτυλα... ‘Ο Θεός σ’ έστειλε εδώ, καλέ μου γείτονα, για να με σώση...

Και τα μάτια του Πάρκλετ πλημμύρισαν από δάκρυα.

— Το ότι μπορώ να σε σώσω, άπάντησε ο Πάρκλετ, χαμογλώντας πονηρά, είνε ευχάριστο, πολύ πιο ευχάριστο απ’ ό,τι μορπει να φανταστής... Από καιρό ζητούσα μία τέτοια ευκαιρία να σου φανώ χρήσιμος.

— Τι έννοιας; ρώτησε ο Πάρκλετ, μη καταλαβαίνοντας. Πάρε τάρα το πρόνιο και κόψε το δένδρο στο μέρος που είνε πιασμένο το χέρι μου γιατί ύποφέρω τρομερά.

— ‘Οχι, γείτονα, άπάντησε σκληρά ο Μπόρντελ. Πρέπει να μ’ άκούσης πρώτα...

— ‘Εξηγήσου, για το Θεό!... Γρήγορα!... Πονάω!...

— ‘Άκουσε, είνε τότε άπότομα ο Μπόρντελ. ‘Αγαπάω την κόρη σου την ‘Αραμπέλλα κι’ έχω την τιμή να σου τη ζητήσω σε γάμο...

‘Ο Πάρκλετ άκούγοντας αυτά τα λόγια, τινάχτηκε όσο του επέτρεπε το μαγκωμένο χέρι του.

— Μου ζητάς την κόρη μου σε γάμο, εσύ; μούγκρισε.

— Ναι, έγω!... Γιατί σε εξαφνιαέει αυτό;

‘Ο Πάρκλετ έφερε το έλευθερο χέρι του στο μέτωπό του και τραύλισε:

— ‘Εού! ‘Εού!

— Ναι, έγω! άπάντησε ο Μπόρντελ. ‘Επίτρεψε μου, έν πρώτοις να σου πώ ότι ‘η έκπληξή σου δέν είνε καθόλου κολακευτική. Μπορείτε να μου την εξηγήσετε;

— Μά... ‘η ηλικία σας, έν πρώτοις, άγαπητέ μου γείτονα, άπάντησε ο Πάρκλετ με τόνο συγκαταβατικό... ‘Επειτα ‘η οικονομική σου κατάσταση... Δέν έχεις ούτε δολλάριο... Ζής, ξενοδουλεύοντας...

‘Ο Μπόρντελ τον άκουσε χωρίς να κατασοφιάση κι’ έπειτα είνε:

— Ξεχνάς, άγαπητέ μου γείτονα, ότι σου ζητάω το χέρι της κόρης σου ως άντάλλαγμα του δικού σου χεριού;

— Μά ο Μπαρκλετ δέν του άπάντησε.

— Τι άποφασίζεις λοιπόν; τον εξαναρώτησε σε λίγο ο Μπόρντελ ανυπόμονα.

— Να πάς στο Διάβολο! του άπάντησε ο Πάρκλετ, άφίνοντας να εξαπάση ‘η όργη του που δέν δυσκόλια τη σ γκρατούσε ως τη στιγμή εκείνη.

‘Ο Μπόρντελ υπεβαλε τα χέρια του στις τσέπες του και έλεε σαρκαστικά:

— ‘Ωρεβουάρ, γείτονα μου... Θά εξαναπεράσω άργότερα να δώ μήπως άλλαξε γνώμη.

— Πού πάς; ρώτησε ο Πάρκλετ με φωνή γεμάτη άγωνία.

— Στο διάβολο, άφου με στέλνεις σ’ αυτόν...

Και άπομακρύνθηκε.

‘Οταν έμεινε μόνος του ο Πάρκλετ, εθούστηκε σε πένθιμες σκέψεις. ‘Ενοιωθε τον έλαυτό του χαμένο, γιατί ποτέ δέν θα δεχόταν την άτιμη πρόταση που του είχε κάνει ο Μπόρντελ.

‘Ολ’ ‘η μέρα του πέρασε θανάσιμη κι’ άτελειώτη μ’ αυτούς τους πένθιμους στοχασιούς.

‘Η νύχτα ‘ηρθε, πιο άγωνιώδης ακόμα, γιατί θήρια γυρίζων εκεί κοντά, μούγκρίζοντας άπειλητικά. Σε κάθε στιγμή, ο φτωγά Πάρκλετ περίμενε να ξεπροβάλλη κάποιο άγριμι που θά τον κατασπάραιζε...

Τέλος, ‘η πρώτες λάμψεις της άούγης φάνηκαν και μαζί μ’ αυτόν και ο Μπόρντελ. Με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου, πήγε και κάθηκε στον κορμό του δένδρου, στον όποιον είχε πιασθώ το χέρι του Πάρκλετ και είνε ειρωνικά:

— ‘Ε, λοιπόν, γείτονα, πώς πέρασε την νύχτα σου;

— ‘Αθλιε!... ‘Αναδρε!... Δολοφόνε!... μούγκρισε εκείνος.

‘Ο Μπόρντελ σηκώθηκε και είνε:

— Βλέπω πώς δέν άλλαξες γνώμη... Γι’ αυτό φεύγω κι’ έπειδή θά λειψώ μερικές ημέρες, κάνε ύπομηνη... Να πάρε το τσεκούρι σου για να το έχης, ‘η περιπτώση που θά σου ριχθώ κανένα άγριμι...

Και παίρνοντας το τσεκούρι του Πάρκλετ πού βρισκόταν πεταγμένο πιο πέρα, του το πήγε κοντά του...

‘Επειτα άπομακρύνθηκε, σφουρίζοντας...

Δύο μέρες πέρασαν έτσι, κατά το διάστημα των όποιων ο Πάρκλετ δέν είχε θάλει τίποτε στο στόμα του... Κόντευε να τρελάθει πια ο φτωγάς...

Τό μυαλό του είχε θωλώσει τόσο, ώστε στο τέλος άποφασισε να αντριψώνη το κεφάλι του, χτυπώντας το με το τσεκούρι του...

Μά την στιγμή που έτοιμαζόταν να πραγματοποιήση τη σκέψη του, μ’ άλλη σκέψη του ‘ηρθε εξαφνικά στο μυαλό, τόσο φυσική, ώστε άπορρησε πώς δέν την είχε κάνει δύο μέρες τώρα. ‘Απ’ αυτόν τον ίδιο εξητράτο να έλευθερωθώνη χωρίς να θυσιάση την ευτυχία της ‘Αραμπέλλας του...

(‘Η συνέχεια είνε στην σελίδα 2209)

‘Ο πόνος του ‘ηταν τόσοσ, ώστε λιποθύμησε...

